mohly poplatky býti po prvé vyměřeny, t. j. r. 1929, jak hájí žal. úřad, či zda dlužno přihlížeti k pozdějšímu snížení nájemného a vyměřiti poplatky na r. 1931 podle základu daně činžovní za r. 1931.

Podle § 14 pravidel o vybírání poplatků za vpuštění stok a potrubí domovních do obecních stok a za používání jich, schválených usnesením vlády z 12. února 1929, jest základem pro vyměření poplatků nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, která jest základem daně činžovní. Výjimkou z této zásady stanoví se v bodu 2 § 14, že u budov (částí budov), pro které bylo uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, jest základem pro vyměření poplatků nájemné nebo nájemní hodnota, která jest základem daně činžovní na r. 1927. Podle bodu 3 téhož paragrafu se pak v domech dočasně od činžovní daně osvobozených zjistí nájemné nebo nájemní hodnota obdobně podle předpisů platných pro vyměření daně činžovní. Stejná ustanovení obsahují v § 2 pravidla o vybírání obecních poplatků za odvoz popela a smetí, schválená výnosem zem. úřadu v Bratislavě z 31. prosince 1928.

Jest tedy, jak z obojích pravidel zřejmě vychází, základny daně činžovní na r. 1927 použíti pro vyměření uvedených obecních poplatků jen u budov (částí budov), pro které bylo uděleno stavební povolení před 28. lednem 1917, kdežto u budov (částí budov) ostatních, t. j. u budov, pro které bylo stavební povolení uděleno po 27. lednu 1917, vyměřují se zmíněné poplatky podle základu daně činžovní pro ten který rok. To platí obdobně v případech zmíněných v bodu 3 cit. paragrafů. (Viz nál. Boh. A 11.062/34.)

V daném případě není sporno, že stavební povolení pro dům, o který zde jde, a který byl po prvé pronajat od 15. listopadu 1928, bylo uděleno po 27. lednu 1917; nevztahuje se tedy naň vůbec ustanovení bodu 2 cit. paragrafů příslušných pravidel, podle něhož základem pro vyměření poplatků je základna daně činžovní na r. 1927, a bylo zmíněné poplatky na r. 1931 vyměřiti podle základu daně činžovní na r. 1931.

Nemohl tedy v daném případě žal. úřad s poukazem na cit. ustanovení pravidel právem vysloviti, že jest při vyměření zmíněných poplatků přihlížeti k nájemnému z r. 1929 a nikoliv k nájemnému z r. 1931. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost, aniž bylo se třeba zabývati ostatními námitkami stížnosti, zejména, zda formální postup žal. úřadu při zjišťování základu pro vyměření poplatků nebyl vadný.

Č. 11.483.

Samospráva obecní (dávky): Pro otázku povinnosti platiti dlažebné ve smyslu § 1 pravidel pro vybírání dlažebného v Trnavě, schválených usnesením vlády ze 7. listopadu 1930, jest rozhodným překročení mýtné rampy bez ohledu na to, zda dotyčné vozidlo překročilo již území (obvod) města (§ 8 cit. prav.), čili nic.

(Nález ze dne 16. října 1934 č. 19.259.)

Věc: Město T. proti okresnímu úřadu v Trnavě o dlažebné a pořádkovou pokutu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Starosta města T. předepsal firmě D.-ská hospodářská cukrovarnická a lihovarnická úč. spol. na základě § 8, resp. § 13 odst. 2. pravidel pro vybírání dlažebného v T. platebními rozkazy ze 4. března 1931: a) dlažebné částkou 40 Kč za 10 naložených vozů, které jely 24. února 1931 ze Š. přes mýtnou rampu do H., dále pořádkovou pokutu částkou 40 Kč pro zdráhání se platiti; b) dlažebné 4 Kč za jízdu s naloženým nákladním vozem se dvěma koni 27. února 1931 a pořádkovou pokutu 40 Kč; c) dlažebné 1 Kč za jízdu osobního auta značky červené P VII-49 dne 27. února 1931 a pořádkovou pokutu 40 Kč.

Firma D.-ská hospodářská cukrovarnická a lihovarnická úč. spol. namítala v odvolání, že šlo o expedici lihu ze Š. do L., že povozy nešly městem, nýbrž výlučně ze Š. přímo na b.-skou cestu, takže se mýta vůbec nedotkly. Obecní zastupitelstvo města T. zamítlo odvolání jako bezdůvodné.

Dalšímu odvolání jmenované firmy vyhověl žal. úřad, nař. rozhodnutím zrušil usnesení obec. zastupitelstva města T. pro nezákonnost a odvolatelku zprostil placení dlažebného a pořádkové pokuty v celkové částce 165 Kč. Jako důvody uvedl v podstatě toto: Dne 24. února 1931 jelo 10 naložených vozů D.-ské hospodářské cukrovarnické a lihovarnické úč. spol. ze Š. do H., aniž překročily mýtnou rampu, nacházející se na křižovatce cesty Š.-T. a H.-T. směrem k městu. Dne 27. února 1931 jel jeden povoz a osobní automobil týmž směrem. Odvolatelka odepřela v těchto případech zaplatiti dlažebné a proto jí starosta obce platebními rozkazy předepsal dodatečně dlažebné a současně uložil pořádkovou pokutu v celkové částce 165 Kč. Podle bodu b) § 1 pravidel pro vybírání dlažebného, schválených usnesením vlády ze 7. listopadu 1930, vybírá se dlažebné od případu k případu při překročení mýtných ramp směrem k městu z vozidel, jichž stálé stanoviště není v území města. V daných případech však vozidla nepřekročila mýtnou rampu, nalézající se na křižovatce cesty Š.-T. a H.-T. směrem k městu, ale odbočila směrem na H. bez překročení mýtné rampy. Vzhledem k tomu nemusilo se z těchto vozidel platiti dlažebné a proto bylo usnesení obecního zastupitelstva zrušeno.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nss:

St-lka nepopírá zjištění nař. rozhodnutí, že povozy, z nichž vyměřeno bylo dlažebné a jež zavdaly též podnět k uložení pořádkové pokuty, nepřekročily mýtnou rampu, nacházející se na křižovatce cesty Š.-T. a H.-T., namítá pouze, že z ustanovení § 8 pravidel pro vybírání dlažebného v Trnavě, která stanoví, že dlažebné podle § 1 lit. b) vybírané jest povinen platiti majitel vozidla při vjezdu na území obce, plyne, že platební povinnost nastane ihned při překročení území města, a že mýtná budova a rampa jsou jen místem k vybírání dlažebného. Ježto dlažebné jest podle § 1 prav. povoleno na dláždění a udržování cest a silnic, pak, použije-li vozidlo silnice, kterou město udržuje, nemůže se vyhnouti placení dlažebného tím, že při mýtné rampě, ale již na území města, odbočí od směru dovnitř města vedoucího a nepřekročí mýtnou rampu.

Stížnosti nemohl nss dáti za pravdu. Podle § 1 prav. pro vybírání dlažebného v Trnavě, schválených usnesením vlády ze 7. listopadu 1930, vybírá se k úhradě nákladů na dláždění a udržování veřejných obecních

komunikací (cest, ulic, silnic, náměstí, mostů atd.) v městě Trnavě dlažebné, a to: . . . . . b) dlažebné, které případ od případu vybírá se při překročení mýtných ramp směrem k městu z vozidel, jichž stálé stanoviště není v území města. Podle tohoto ustanovení pravidel, skutečnost, na kterou jest připjata u vozidel nemajících stanoviště v území města povinnost platiti dlažebné, jest překročení mýtné rampy směrem k městu. Na tom ničeho nemění ustanovení § 8 odst. 1 prav., že dlažebné jest povinen platiti majitel (držitel, po případě řidič potahu, resp. vozidla), a to při vjezdu na území obce ustanovenému výběrčímu, neboť z tohoto ustanovení jest pouze zřejmo, že dlažebné jest platiti jen při vjezdu na území obce, t. j. směrem do města. Nemohl tudíž nss uznati správným názor stížnosti, že povinnost platiti dlažebné nastává již při vjezdu na území obce, bez ohledu na to, zda vozidlo překročilo mýtnou rampu a shledal stanovisko žalovaného úřadu ve shodě se zákonem.

Je-li ale podle toho, co bylo právě řečeno, pro otázku povinnosti platiti dlažebné rozhodno překročení mýtné rampy, jak správně uznal žal. úřad, pak je úplně nerozhodno, zda dotyčná vozidla území (obvod) města překročila, či nic, a nelze v tom, že nař. rozhodnutí se touto otázkou vůbec nezabývalo, shledati podstatnou vadu řízení, jak se snaží dovoditi stížnost. Ježto pak stížnost proti výroku, zrušujícímu uložení pokut pořádkových, samostatných námitek vůbec neformuluje, bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 11.484.

Rybářství. — Vodní právo: Výjimky ze zákazu používání slupí k chytání ryb (místodrž. vyhl. ze 14. května 1897 č. 25 z. z. čes.) nutno vykládati striktně a výpočet titulů od zákazu osvobozujících ve čl. III. č. 6 místodrž. vyhl. z 23. června 1913 č. 34 z. z. čes. jest pokládati za taxativní.

(Nález ze dne 17. října 1934 č. 9739/32.)

Prejudikatura: Boh. A 9960/32, srov. též Budw. 10.796/1915 A.

Věc: František V. v O. proti zemskému úřadu v Praze a právo používání slupi.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Rokycanech z 21. října 1930 bylo na zákl. § 7 zák. z 9. října 1883 č. 22 z. z. z r. 1885 ve znění čl. III bodu 6 místodrž. vyhl. č. 34 z r. 1913 st-li zakázáno nadále používati při mlýně pod Z. č. 31 v obci O. slupi k chytání ryb v podstatě z toho důvodu, že jednak neprokázal pro výjimku ze zákazu k používání tohoto zařízení určitého zvláštního právního důvodu (staré výsady listinné, vrchnostenské neb úřední povolení) a pouhé sebe delší faktické užívání zařízení, o které svoje právo st-l jedině opíral, že samo o sobě nestačí, jednak, že rozměry (zřejmě otvory) koše dotčené slupi jsou za stavu mokrého pouze 1 cm široké a dlouhé.

Odvolání, v němž st-l vedle námitek, které již nepřicházejí v úvahu, uplatňoval, že jde o užívání slupi při rybolovu od nepamětných dob a že